smutecnireci.cz

Vážená rodino, milí přátelé, kolegové, skauti, všichni, kdo jste dnes přišli,

děkuji, že tady společně stojíme, abychom se rozloučili s Jaroslavem Dvořákem, naším Jardou, a abychom jeho život připomněli tak, jak si zaslouží – v tichém respektu, s vděčností a s vědomím, že jeho stopa v nás zůstává.

Jsem jeho syn.
A mluvím s respektem k muži, kterého jsem obdivoval pro jeho zásadovost a laskavé srdce.

Jarda se narodil 2. března 1952 v Hradci Králové a dožil se dvaasedmdesáti let.
Byl to věk naplněný prací, službou a tichou radostí z prostých věcí, které dávají smysl.

Z Hradce vedla jeho cesta do Prahy na stavební fakultu, kde z věcí, jež se zdají pevné a zřejmé, udělal celoživotní obor a poslání: mosty.
Celý život působil jako projektant mostů – člověk, který propojuje břehy, proměňuje náčrty v nosné linie, spojuje místa, aby se lidé mohli potkávat.
Kdo ho znal z práce, věděl, že byl přesný, spravedlivý, zásadový.
A kdo ho znal z domova, věděl, že ta přesnost nikdy nebyla tvrdost – že v něm byla něha pro rodinu a klidná autorita, která nespěchá, nekřičí, ale vede.

Doma na něj čekala manželka Eva.
Děti – já, Martin, a moje sestra Petra.
Vnoučata Anna a David, pro které byl děda, co trpělivě vysvětluje a má v kapse bonbon, i když už říká, že tu poslední otázku bereme opravdu naposledy.
A bratr Miroslav, s nímž se uměl pohádat o detaily a vzápětí se zasmát tomu, jak málo na detailech záleží, když vedle sebe sedí sourozenci.

Když se řekne „Jarda Dvořák“, mnozí z vás si nevybaví jen plány a statické

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

výpočty, ale i kročeje v lese, vůni kouře z ohniště a mapu přeloženou do pevných, naučených čtverců.
Jarda vedl skautský oddíl a desítkám mladých lidí ukázal svět přírody, drobných povinností, které z nás dělají společenství, i pocit, že na každém záleží.
Učil vázat uzly, rozdělat oheň, číst nebe mezi stromy.
A především učil zodpovědnost – ne slovem, ale trpělivou přítomností: někdy stačilo jeho krátké „zkus to ještě jednou“ a věci se pohnuly.

Měl rád turistiku, fotografoval krajinu, hrál šachy, pracoval se dřevem.
Kdo s ním šel po hřebeni, ví, že nefotil proto, aby měl alb, ale aby zastavil okamžik – nejčastěji v tichu, když se mlha zvedala a světlo si teprve hledalo cestu.
V tu chvíli dokázal stát bez slova a čekat.
Stejně jako u šachovnice naučil nás čekat na ten správný tah, dívat se dál než na jedno políčko před vlastní figurou.
A ve své dílně dal dřevu tvar, který držel.
Ne kvůli výstavě, ale kvůli užitku.
Vždy s respektem k materiálu, k řemeslu a k času, který je třeba tomu dát.

Z jeho práce projektanta si mnozí vybaví načrtnuté červené korektury v rozích výkresů – nenápadné, ale podstatné.
A také to, jak učil mladé konstruktéry: neponižoval je za chyby, ale vracel je k podstatě otázkou „co nese?“
Byl u toho klid, termoska s čajem, někdy suchý vtip, který přistál přesně, a pak to dobře známé povzbudivé poklepání na rameno, po kterém se i náročný úkol zdál zvládnutelnější.

Mojí nejhezčí vzpomínkou na tátu je ptačí budka, kterou jsme stavěli na chalupě.
Nebyla to velká věc – prkénka, hřebíky, metr, tužka.
Ale naučil mě, že měřit neznamená hledat dokonalost, ale respektovat potřeby toho, pro koho to děláme.
„Ať je otvor správný pro ty, co tu hnízdí,“ říkal.
Učil mě nebát se dělat věci poctivě.
A když jsme ji připevňovali, mlčel a jen se usmíval.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

V tom mlčení bylo všechno: důvěra, že to zvládnu, a radost, že budeme mít co pozorovat.
A taky vědomí, že poctivost je dovednost i postoj.

Jarda měl v sobě podivuhodnou rovnováhu.
Byl zásadový a spravedlivý – držel slovo, stál si za fakty, nenechal se obejít zkratkou.
A současně byl něžný k těm, kteří vedle něj stáli.
Věděl, kdy trvat na pravidle, a kdy položit ruku na rameno a říct: „To půjde.“
Někdy stačilo jeho tiché přikývnutí a bylo jasné, co je správně.

Jeho hodnoty byly prosté a pevné: zodpovědnost, poctivost, služba druhým, úcta k přírodě a řemeslu.
Neformuloval je do proslovů – žil je.
Když měl někomu pomoct přestavět plot, prostě přijel.
Když bylo potřeba vyrazit s oddílem navíc, sbalil batoh.
Když se mladý kolega v práci potil nad výpočtem, sedl si vedle a prošel to s ním, krok za krokem, bez výsměchu a bez spěchu.

Bude nám chybět.
Všichni to víme, i když to každý cítíme trochu jinak.
Jeho moudrá rada, ta trpělivá, srozumitelná vysvětlení, která vzala napětí a vrátila klid.
A to tiché, povzbudivé poklepání na rameno – gesto, které říkalo: „Vidím tě. Jsem tady.“
Anně a Davidovi bude chybět děda, u kterého se nebáli zeptat se „proč“ ještě pětkrát za sebou.
Petře a mně táta, který stál za námi, ale nestrkal nás tam, kam jsme jít nechtěli.
Mamince Evě manžel, s nímž se dalo tiše sdílet den i mlčet bez rozpaku.
A bratrovi Miroslavovi bratr, s nímž se dá vždycky vrátit na začátek.

Dovolte mi poděkovat všem kolegům z projekční kanceláře za podporu, kterou jste nám v posledních týdnech a dnech dali.
Vím, že pro vás Jarda nebyl jen „ten zkušený inženýr“, ale i opora, rádce a přítel.

Vaše slova a gesta pro nás měla velikou váhu.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Jarda byl skaut tělem i duší.
Ne pro šátek a táboráky, ale pro to, co se z tábora nosí domů: zručnost v rukách, pravdivost v řeči, ohleduplnost v jednání.
Věřil, že člověk má zanechat místo, kde byl, o trochu lepší.
A to dělal, ať stál u výkresu, nebo u rozpálených uhlíků.
Na jeho přání dnes zazní skautská píseň.
Věřím, že když ji uslyšíme, každý z nás si vybaví svůj vlastní úsek stezky, na kterém se s Jardou naše cesty setkaly.

Možná je dobré vzpomenout si i na drobnosti, v nichž se ukazovalo, kým byl.
Jak posunul šálek s čajem o centimetr, protože „tady už je kraj výkresu“.
Jak na výletě tiše sebral cizí papírek u cesty, protože „co upustíš, to zvedni“.
Jak u šachů nikdy nespěchal na mat, ale raději naučil vnuka, jak figurky chránit.
Jak dokázal o krajině mluvit stručně – „podívej“ – a pak ji nechat mluvit samotnou.

Pro mě byl táta most – ne ten, který na sebe strhává pozornost, ale ten, po němž jistě přecházíme.
Robustní uvnitř, jednoduchý navenek, spolehlivý, když je sucho, a klidný, když voda stoupá.
V tom je kus útěchy: mosty, které navrhl, se budou dál používat.
A mosty, které postavil mezi lidmi, v rodině, ve skautu, v práci, budou nést i nás, když budeme váhat.

Dnes truchlíme.
A zároveň děkujeme.
Za všechna rána s batohem u dveří.
Za večery s deskou prken a tužkou za uchem.
Za fotografie, které vrátí světlo na místa, kde se teď stmívá.
Za ticho, které nebylo prázdné.

Žádná řeč nedokáže obsáhnout celý lidský život.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Ale dokáže připomenout, co z něj můžeme nést dál.
U Jardy je to jednoduché i závazné:
- držet slovo, i když je to nepohodlné,
- dát si čas na vysvětlení, i když spěcháme,
- chránit přírodu, která nás živí a učí,
- a sloužit druhým bez nároku na potlesk.

Až dnes vyjdeme ven, možná zvedneme hlavu k mostu přes řeku nebo k větvím stromů nad námi.
Možná si beze slov řekneme, že spojovat je víc než rozdělovat.
A že pevnost není tvrdost, stejně jako něha není slabost.
To jsou pravdy, které nás Jarda učil.

Tati, děkujeme.
Za domov, ve kterém se pravda říká nahlas a láska se dává tiše.
Za trpělivost, která nás nedusila, ale rostla v nás.
Za jistotu, že i když se věci komplikují, poctivá práce a klidná hlava dovedou člověka na druhý břeh.

Loučíme se s tebou s úctou a vděčností.
To, co jsi nám dal, neodchází.
Zůstává v našich rozhodnutích, v tom, jak držíme slovo, jak mluvíme s dětmi, jak si vážíme dobré práce.
Zůstává v tom, jaký dotek má naše ruka, když někomu poklepeme na rameno a řekneme: „Jsem tady.“

Až zazní píseň, kterou sis přál, nechme ji zaznít nejen v uších, ale i v paměti.
Ať nám připomíná, že cesta pokračuje a že umíme jít dál společně – tiše, s respektem a s odvahou dělat věci poctivě.

Za maminku Evu, za Petru, za Annu a Davida, za bratra Miroslava i za celou naši rodinu říkám: děkujeme všem, kdo jste Jardu měli rádi, kdo jste s ním pracovali, kdo jste se s ním smáli, mlčeli, chodili a stavěli.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

A tobě, tati, říkám naposledy a přece navždycky:

Děkujeme, Jardo.

Drž nám most. My po něm půjdeme.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz